

Ο Μ Ι Λ Ι Α
ΤΗΣ Α.Θ.ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΟΣ
ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
κ. κ. Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Υ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΣΥΛΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ
ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΜΑΚ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ
κ. κ. Ν Ε Ο Φ Υ Τ Ο Υ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΙΚΗΝ ΑΥΤΟΥ ΕΠΙΣΚΕΨΙΝ
ΕΙΣ ΤΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
(Π. Πατριαρχικός Ναός, 22 Σεπτεμβρίου 2013)

Μακαριώτατε Μητροπολίτα Σόφιας καί Πατριάρχα πάσης Βουλγαρίας, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ περιπόθητε ἀδελφέ καί συλλειτουργέ τῆς ἡμετέρας Μετριότητος κύριε Νεόφυτε, ὡς εὖ παρέστητε μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν Συνιεραποδήμων Σας εἰς τὰς αὐλὰς τῆς Μητρὸς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, τὴν Πατριαρχικὴν περιβεβλημένος διπλοῖδα καί τὴν διακονικὴν ἀξίαν ἔχων τοῦ Προκαθημένου τῆς ἀδελφῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Βουλγαρίας.

Ἱερώτατοι καί Θεοφιλέστατοι ἅγιοι ἀδελφοί,
Ἐντιμολογιώτατοι Ἄρχοντες,
Ἐντιμότατοι κύριοι Γενικοὶ Πρόξενοι τῆς Ἑλλάδος καί τῆς Βουλγαρίας,
Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ὅσον ἠλγήσαμεν ἐπὶ τῇ εἰς Κύριον ἐκδημίᾳ τοῦ πολιοῦ καί γεραροῦ προκατόχου Ὑμῶν ἀειμνήστου Πατριάρχου κυροῦ Μαξίμου, τοῦ πολλά προσενεγκόντος εἰς καιροὺς δυσχερεῖς τῇ Ἐκκλησίᾳ καί τῷ λαῷ καί τῷ ἔθνει τῆς Βουλγαρίας, τοσοῦτον ἐχάρημεν ἐνωτισθέντες τὸ ἄγγελμα τῆς ἐπαξίας ἐκλογῆς τῆς Ὑμετέρας θεοφιλοῦς Μακαριότητος, οὐχὶ ἀγνώστου τῇ ἡμετέρᾳ Μετριότητι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ὡς Μητροπολίτου Ροῦσε, εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θῶκον τῆς πεφιλημένης θυγατρὸς καί νῦν ἀδελφῆς τετιμημένης Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Βουλγαρίας.

Καί τοῦτο, διότι εἰς τὸ ἔν μυστικόν Σῶμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀνήκοντες, ὀφείλομεν, κατὰ τὴν Παύλειον προτροπὴν, "χαίρειν μετὰ χαιρόντων καί κλαίειν μετὰ κλαιόντων" (Ρωμ. ιβ', 15-16), συμμεριζόμενοι καί προσωπικῶς καί ὡς Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον τὴν ἐρμηνείαν τὴν ὁποίαν δίδει εἰς τὴν ἀποστολικὴν ρῆσιν ταύτην ὁ κλεῖσας αὐτὸ ὅσον ὀλίγιστοι πιστὸς ἐν μαρτυρίᾳ καί διδαχῇ καί ζῶντι παραδείγματι Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: "Οὐ τοίνυν μικρόν τό

κατόρθωμα, τοῦ ἀδελφοῦ χαίροντος χαίρειν, ἀλλά καί θατέρου μεῖζον· τάχα δέ οὐ τό κλαίειν μόνον μετά κλαιόντων, ἀλλά καί τοῦ παραστήναι ἐν κινδύνοις μεῖζον. Πολλοί γοῦν κινδυνεύουσι μὲν συνεκινδύνευσαν, εὐδοκιμούντων δέ ἐδήχθησαν· τοιαύτη ἡ τῆς βασκανίας τυραννίς. Καίτοι τό μὲν πόνων ἐστί καί ἰδρώτων, τοῦτο δέ προαιρέσεως καί γνώμης μόνον· ἀλλ' ὅμως τό χαλεπώτερον ὑπομείναντες πολλοί, τό εὐκολώτερον τούτου οὐκ ἤνυσαν, ἀλλά τήκονται καί ἀπόλλυνται, ὅταν ἑτέρους εὐδοκιμούντας ἴδωσιν, ὅταν Ἐκκλησίαν ὠφελουμένην ὀλόκληρον, ἢ λόγῳ ἢ καί ἑτέρῳ τινί τρόπῳ, οὐ τό χεῖρον γένοιτ' ἄν;" (Ἑρμηνεία τῆς πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῆς, P.G. 60, 447-448).

Ἀμφότεραι αἱ Ἐκκλησίαι ἡμῶν, ἡ Μήτηρ τῆς Κωνσταντινου-πόλεως καί ἡ Θυγάτηρ τῆς Βουλγαρίας, Μακαριώτατε ἀδελφέ, κοινόν ἔχουσαι τόν Κύριον καί κοινήν τήν Ὁρθόδοξον πίστιν, διά τῶν αἰώνων παράλληλον ἔσχον καί τήν ἐν κόσμῳ ἱστορικήν πορείαν, εἰ καί αὕτη ἀρχήθεν, ἐνεργείαις τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, πολυτρόπως καί ποικιλο-τρόπως ἐδοκιμάσθη, καί ἐνίοτε ὑπερέβη καί τά ὅρια, ἃ οἱ Πατέρες ἡμῶν ἔθεντο, ὑπαιτιότητι μέντοι γε ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν καί ταπεινῶν σκοπιμοτήτων. Ὅμως ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, Ὅστις "ἐξῆλθε νικῶν καί ἵνα νικήσῃ" (Ἀποκ. Ἰωάν. ς', 2) πάντα ὑπερενίκησε καί σήμερον, ἰδοῦ!, ὅτι ἐν πᾶσι κατά Θεόν ὁμοοοῦντες "τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης" ἔχομεν τήν μεγίστην χαράν νά ὑποδεχόμεθα τήν Ὑμετέραν διά πολλῶν χαρισμάτων περικεκοσμημένην Μακαριότητα ὡς ἄγγελον Κυρίου εἰς τήν ἔδραν τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τήν πνευματικήν γεννήτρι-αν, τροφόν καί κιβωτόν καί τῆς καθ' Ὑμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Βουλγαρίας.

Εἶναι ἀληθές, Μακαριώτατε, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Βουλγαρίας τυγχάνει ἡ ἡγαπημένη θυγάτηρ τοῦ Ἀγιωτάτου Ἀποστολι-κοῦ καί Πατριαρχικοῦ Οἴκουμενικοῦ Θρόνου, ἐγκεντρισθεῖσα εἰς τήν καλλιέλαιον τοῦ Χριστοῦ κατά τούς χρόνους τῆς βασιλείας τῶν μακαρί-ων βασιλέων Μιχαήλ Γ' καί Βόριδος Μιχαήλ, μεγάλαις φροντίσι καί μερίμναις καί ἱεραποστολικῇ ἀγιοπατερικῇ δραστηριότητι τῶν Ἁγίων Πατριαρχῶν Φωτίου καί Ἰγνατίου, περί τῶν ὁποίων ἡ ἀψευδῆς ἱστορία καί οἱ Ἅγιοι Κύριλλος καί Μεθόδιος "ἐν καρδίαις" κατέγραψαν. Εἶναι δέ γνωστά εἰς ὅλους τά γεγονότα, τά ὁποῖα ἐπηκολούθησαν τόν ἐκχριστιανισμόν καί τήν βάπτισιν τῶν Ὑμετέρων προγόνων καί ἡ ἐπισυμβᾶσα δυσάρεστος ἐμπλοκή τῆς Ἐκκλησίας Ῥώμης, ἀναμιχθείσης, ὡς μή ὠφελε, καί ἀπαιτησάσης παραλόγως τήν οἰονεῖ κηδεμονίαν τῶν νεοφωτίστων Ὁρθοδόξων Βουλγάρων χριστιανῶν.

Ἦτο ἡ ἐποχή τῶν μεγάλων ζυμώσεων, σχηματισμῶν, λάμψεων καί ἐξορμήσεων. Τόν ἕνατον καί δέκατον αἰῶνας εἰς τόν χῶρον τῆς Μητρός Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, τῆς Ἐκκλησίας τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, ἱεουργεῖται ἐπί μακρόν τό μυστήριον τῆς δι' ἱεραποστο-λῆς σωτηρίας, μορφοποιεῖται ἡ πνευματική προσωπικότης τῆς Ἀνατολῆς, τῆς καθ' ἡμᾶς

Ανατολικής Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καί συνειδητοποιεῖται ἡ μεγάλη ἀποστολή της πρὸς τοὺς ἄλλους, τοὺς ἐγγύς καὶ τοὺς μακρὰν.

Ἐνδεικτικῶς ἀναφέρομεν ὅτι κατὰ τὴν περίοδον τῶν μεγάλων Ἡσυχαστῶν Πατριαρχῶν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἰδιαιτέρως ἐνισχύθη ὁ μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ἡμῶν πνευματικός σύνδεσμος διὰ τῆς ἀδελφικῆς σχέσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἁγίου Καλλίστου μετὰ τῆς ἐξεχούσης πνευματικῆς μορφῆς τῆς Ὑμετέρας Ἐκκλησίας, τοῦ Ὁσίου Θεοδοσίου Τυρνόβου, ἀμφοτέρων ὑποταγέντων εἰς τὸν μέγαν Πατέρα τοῦ Ἡσυχασμοῦ Ὁσίου Γρηγόριον τὸν Σιναΐτην. Ὡσαύτως, ὁ προκάτοχος τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος Πατριάρχης Τυρνόβου Ἅγιος Εὐθύμιος συνέβαλεν ἀποφασιστικῶς εἰς τὴν πνευματικὴν ἐνότητα μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας Βουλγαρίας καὶ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, συνοδεύσας τὸν πνευματικὸν αὐτοῦ πατέρα Ὁσίου Θεοδοσίου εἰς τὴν Πόλιν, ἔνθα, καθὼς καὶ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Ἄθῳ, ἐνεβάθυνεν οὗτος εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν, λειτουργικὴν, γραμματεία-κὴν καὶ ἡσυχαστικὴν παράδοσιν αὐτῆς, ἐν συνεχείᾳ δὲ ἐστήριξε τὸν πιστὸν Ὁρθόδοξον Βουλγαρικὸν Λαὸν κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς μακρᾶς καὶ δυσχειμέρου περιόδου τῆς δουλείας, ἀναδειχθεὶς εἰς ἐκούσιον μάρτυν. Ἡ μαρτυρία καὶ τό φωτεινὸν παράδειγμα τῶν δύο τούτων Πατριαρχῶν δέον νὰ ἐμπνέῃ καὶ σήμερον ἡμᾶς ὡς πρόσωπα καὶ ὡς Ἐκκλησίας διὰ νὰ ἀγωνιζώμεθα τὸν "καλὸν ἀγῶνα" ὑπὲρ τῆς ἐνότητος τῶν δύο ἡμῶν Ἐκκλησιῶν, ὡς ἄλλωστε ἐπραξε καὶ ὁ μακαριστὸς Πατριάρχης Μάξιμος, καλλιεργήσας ἀγαστὰς καὶ ἀρμονικὰς σχέσεις μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ τιμήσας αὐτὸν ὡς πρέπει Μητρί. Τοιοῦτοτρόπως μόνον θὰ ἐκπληρώσωμεν τὴν ἣν ἐνεπιστεύθη ἑκατέρῳ ἐξ ἡμῶν ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ "παρακαταθήκην" τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν λαῶν ἡμῶν, περὶ τῆς ὁποίας λόγον ἀποδώσωμεν ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως.

Βεβαίως ὁμολογητέον ὅτι ἐκράτησε παρ' ἡμῖν ἐν τισὶ περιστάσε-σιν, οὐχὶ πάντοτε καὶ ἀπολύτως, ἡ γνωστὴ ἱστορικὴ τῆς ἐποχῆς Φωτίου τοῦ Μεγάλου ἀρχή, ὅτι "τοῖς πολιτικοῖς τὰ ἐκκλησιαστικά εἴθθεν συμμεταβάλλεσθαι". Ὄταν ὅμως ἡ πολιτικὴ μέ τὰς ἐπιγείους ἀνθρωπί-νους προοπτικὰς καὶ βλέψεις, ἐπιμένῃ νὰ ὑποτάσῃ τό θεανθρώπινον σχῆμα καὶ νὰ κατευθύνῃ ὡς δοκεῖ ἐκάστοτε αὐτῇ ὡς "δούλην" τὴν θεῖαν ἔχουσαν τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ὑπόστασιν Ἐκκλησίαν, τότε ἡ ἐκτροπὴ αὕτη συνιστᾷ καρκίνωμα εἰς τὴν εἰρηνικὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου της. Τοιοῦτοτρόπως, ἡ Ἐκκλησία, οὐχὶ σπανίως, ἀντιμετωπίζεται ἐκ μέρους τῶν πολιτικῶν ἀρχόντων ὡς θεραπευαίνις καὶ ἐγκλωβίζεται ἀνελευθέρως εἰς τὰς ὑστεροβούλους αὐτῶν προοπτικὰς καὶ διαθέσεις.

Ὅμως, τοῦ πράγματος καὶ γεγονότος ἐκείνου ἔχομεν ἀμφοτέραι αἱ Ἐκκλησίαι πικροτάτην ἱστορικὴν πείραν μέχρι καὶ τῆς σήμερον. Ἄλλ' ἡμεῖς οἱ

Ὁρθόδοξοι ἐπιμένομεν, στοιχοῦντες τῇ πανορθόδοξῳ ἱεροσυνο-δικῇ καταδίκη παντός εἶδους ἔθνοφυλετισμοῦ, τονίζοντες διαρκῶς καί ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ, ὅτι ὡς τέκνα τῆς κολυμβήθρας τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελοῦμεν τό Γένος τῶν Χριστιανῶν, ἐν κόσμῳ πολιτευόμενοι καί τά οὐράνια ἐπιποθοῦντες, μόνον καταστατικόν χάρτην τῆς ἐκκλησιαστικῆς πορείας ἔχοντες τό Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ καί τήν ἅπαξ παραδοθεῖσαν διά τοῦ Κυρίου, τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Ἁγίων Πατέρων Ὁρθόδοξον πίστιν καί τῷ τιμίῳ Αἵματι καί Σώματι τοῦ δι' ἡμᾶς Σταυρωθέντος Σωτήρος τρεφόμενοι καί αὐξανόμενοι.

Οὐδαμῶς, ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἔχουσα ὡς πρότυπον καί ἐλπίδα καί στήριγμα καί πυξίδα τήν τοῦ "Θεοῦ Σοφίαν, εἰρήνην καί δύναμιν" ἀνέχεται διανοεῖσθαι ἢ σκέπτεσθαι, πολύ περισσότερον ποιεῖν τι μή συντελοῦν εἰς τήν ἐνότητα καί εἰρήνην πρωτίστως μέν καί κατά χρέος τῆς Μιᾶς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἐν συνεχείᾳ δέ καί κατ' ἐπέκτασιν τοῦ Χριστιανισμοῦ καί τοῦ κόσμου παντός, ἐπιδιώκοντες ὡς Οἴκουμενικόν Πατριαρχεῖον τήν ἐκπλήρωσιν τοῦ θείου θελήματος, πέραν πασῶν τῶν ἀτομικῶν, ἔθνικῶν ἢ ἄλλων σκοπιμοτήτων. Τοιοῦτοτρόπως ἐργαζόμενοι, προσδοκῶμεν "καινοῦς οὐρανοῦς καί καινῆν γῆν" καί προσευχόμεθα μετά τοῦ Ψαλμωδοῦ "ὁ Θεός οἴκτειρήσαι ἡμᾶς καί εὐλογῆσαι ἡμᾶς, ἐπιφάναι τό πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς" (Ψαλμ. ξς', 2).

Μακαριώτατε,

Οἱ πατέρες καί ἀσκηταί τῆς ἐρήμου γράφουν εἰς τό Γεροντικόν: "Εἶδες τόν ἀδελφόν σου, εἶδες Κύριον τόν Θεόν σου". Καί ἐάν ἡ ἀλήθεια αὕτη ἰσχύει διά πάντα ἄνθρωπον, ὡς εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, πολύ περισσότερον ἰσχύει δι' ἀδελφόν ἀγαπητόν καί συλλειτουργόν τίμιον, ὡς ἡ Ὑμετέρα θεονούστατος Μακαριότης.

Οἱ καιροί τοῦς ὁποίους διερχόμεθα χαρακτηρίζονται ὡς ἐσχατολο-γικοί. Ἀλλά καί πότε ἔπαυσεν ἡ Ἐκκλησία νά διακρίνη καί ἐξετάζη τά γεγονότα ὑπό τό πρίσμα τῆς Ἐσχατολογίας; Πάντοτε ὁ ἀρχαῖος πειραστής θά προβάλη καί εἰς τήν Ἐκκλησίαν δυστυχῶς τόν πειρασμόν τοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐπί τεσσαρακονθήμερον ἀπομονωθέντος ἐν νηστεία καί ἀγρυπνία "υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου", τοῦ Κυρίου: τόν πειρασμόν τῆς φιλαρχίας καί τῆς φιλαυτίας.

Ἡμεῖς ὅμως ἔχοντες ὡς αἰώνια ὑποδείγματα τό "νέφος" τῶν μαρτύρων καί Ἁγίων, ὁσίων καί δικαίων, ὀφείλομεν νά κατευθύνωμεν τόν λαόν τοῦ Θεοῦ, τοῦς πιστούς ἡμῶν, εἰς τήν περιφρόνησιν τῶν δαιμονικῶν πειρασμῶν, μή παραδιδόντες αὐτούς ἡμεῖς αὐτοί διά τῆς ἀνοχῆς καί τοῦ παραδείγματος ἡμῶν ἐνίοτε, εἰς "ἀδόκιμον νοῦν", εἰς "πάθη ἀτιμίας" (Ρωμ. α', 28 καί 26), ἀλλά ὑποδεικνύοντες εἰς αὐτούς τό μοναδικόν πρότυπον, τόν Κύριον,

"συμμαρτυρούσης αὐτῶν τῆς συνειδήσεως καί μεταξύ ἀλλήλων τῶν λογισμῶν κατηγορούντων ἢ καί ἀπολογουμένων, ἐν ἡμέρᾳ ὅτε κρινεῖ ὁ Θεός τά κρυπτά τῶν ἀνθρώπων" (Ρωμ. β', 15-16). Ἰδοὺ τό χρέος καί ἡ εὐθύνη ἡμῶν τῶν ποιμένων, καί μάλιστα τῶν προεστώτων τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἐκφράζοντες καί πάλιν τήν εἰλικρινῆ χαράν ἡμῶν διά τήν ἐν ταῖς αὐλαῖς ταύταις παρουσίαν τῆς Ὑμετέρας θεοτιμήτου Μακαριότητος, ἀλλά καί διά τήν εὐοίωνον προοπτικήν τῆς ἐν τῷ μέλλοντι πορείας τῆς πολλά τά δυσάρεστα ὑποστάσης κατά καιρούς καί ἐν τοῖς ἐσχάτοις τούτοις χρόνοις Ἀγιωτάτης Ὁρθοδόξου κατά Βουλγαρίαν Ἐκκλησίας, καί τῆς συμπορείας αὐτῆς μετά τοῦ Ἱεροῦ τούτου Κέντρου τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν πᾶσι τοῖς μείζοσι ζητήμασι, τά ὅποια ἀπασχολοῦν τόν σύγχρονον κόσμον καί τόν ταλαίπωρον ἄνθρωπον, ὡς καί ἐν τῇ τελικῇ προετοιμασίᾳ καί συγκλήσει τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἠνωμένοι δέ πάντοτε ἐν τῇ κοινῇ πατροπαραδότῳ πίστει, εὐχόμεθα ἵνα, ταῖς πρεσβείαις τῆς Κυρίας Θεοτόκου, τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, τῆς Ἁγίας Κυριακῆς καί τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Ρίλας, ἀξιωθῶμεν νά καταστῶμεν μέτοχοι τῆς ἀφθάρτου Βασιλείας, ἀπολαμβάνοντες τήν ἀδιάλειπτον χαράν τῆς θεᾶς τοῦ ἀπροσίτου φωτός τοῦ Προσώπου τοῦ Κυρίου ἐν τῷ ποθητῷ Παραδείσῳ.

Μακαριώτατε,

Ἀκούομεν σήμερον τόν ἱερομάρτυρα Ἐπίσκοπον Σινώπης Φωκᾶν νά μᾶς καλῆ νά ἀναλάβωμεν τόν "θυρεόν τῆς πίστεως", ἐπ' ὧμων "τό ὄπλον τοῦ Σταυροῦ", καί νά πορευθῶμεν "ἀκλινῶς τήν ὁδόν τῆς σωτηρίας"· ἀδιαχώριστοι καί ἠνωμένοι ἐν Κυρίῳ αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι πρὸς ἑαυτάς καί ἀλλήλας καί πρὸς τό κέντρον αὐτῶν, τό ἐν αὐταῖς πρῶτον τῇ ἀγάπῃ καί τῇ διακονίᾳ Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον· ἠνωμένοι καί ἐν συμπορείᾳ μέχρι τερμάτων αἰῶνος αἱ δύο ἡμῶν Ἐκκλησίαι Κωνσταντινουπόλεως καί Βουλγαρίας. Εἷς εἶναι ὁ Μάρτυς καί μία ἡ Μαρτυρία. Καί ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος μαρτυρεῖ ἐν μαρτυρίῳ καί ἐκεῖνος ὅστις μαρτυρεῖ ἐν μαρτυρίᾳ. Ἄς ἀκούσωμεν καί τόν μάρτυρα καί τήν μαρτυρίαν, ὅτι "ρύσεται ἐκ κακῶν ψυχὴν μάρτυς πιστός" (Παροιμ. ιδ', 25).

Καλῶς ἦλθετε, Μακαριώτατε καί περιπόθητε ἀδελφέ, εἰς τὰς αὐλάς ταύτας τοῦ μαρτυρίου καί τῆς μαρτυρίας, εἰς τὰς αὐλάς τῆς Μητρὸς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας. Δέξασθε τήν διαβεβαίωσιν ἡμῶν ὅτι ἀείποτε θά ἔχητε ἡμᾶς, ὡς ἄχρι τοῦδε, φιλαδέλφως προθύμους συγκερυναίους καί θερμούς συννευχέτας εἰς τήν ἐπιτέλεσιν τῶν ἅς ἀνέθετο Ὑμῖν ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς ὑψηλῶν Πατριαρχικῶν εὐθυνῶν.

Δόξα τῷ Πατρὶ καί τῷ Υἱῷ καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, τῷ λαλήσαντι διά

τῶν προφητῶν, καί ἐπί τῇ συναντήσῃ ἡμῶν ταύτῃ, Ἀδελφέ, πολυφίλητε καί περισπούδαστε.

Ὁ Χριστός ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν ἦν, ἔστι καί ἔσται! Ἀμήν.